

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul
APARE SĂPTĂMĂNAL

Löbl. Landeskonsistorium der evang. Kirche
A. B. in Siebenbürgen

Gratuit
Sibiu

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petiț 6 Lei pentru odată, dacă se publică
de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

Creștinism și comunism

Alungarea armatelor sovietice din teritoriile pe cari au voit să le ferească sângeroșii conducători dela Moscova după rețeta lui Karl Marx, permite lumii să cunoască în toată cruzimea ei întruparea reală a doctrinei comuniste. Vasta temniță a Rusiei, pecetluită cu lăcate grele și prezentată lumii printr'o abilă propagandă drept palatul fermecat al fericirilor, stă acum deschisă în unele din încăperile ei văzului îngrozit al omenirii. Nenorocii cari au trebuit să joace rolul de cobai experiențelor ce urmăreau crearea unei lumi fără umanitate, a unei lumi de mașini, povestesc eliberatorilor lucruri cari arată că uneori realitatea se ia la întrecere cu cea mai aprinsă închipuire lăsându-o mult în urmă.

Din stările create de regimul roșu și din actele la cari s'au dat agenții lui în teritoriile ce trebuiau să le părăsească, se poate surprinde cu ușurință trăsătura lui cea mai caracteristică, tendința lui dominantă; ea constă într'un total dispreț de om, într'o sadică plăcere de-a nivela pe om complet cu lucrul, de-a șterge tot ce e nobile, tot ce e deosebit în ființa umană față de animal.

Fiecare suflet omenesc s'a întregit care a putut fi mobilul nemai-pomenitului sadism al acelor brute de-a face din altare locul de eliminare a tot ce e mai murdar în om? Ce rău le-a făcut sfintele locașuri și întrucât își întăreau profanatorii poziția lor, expunându-le unor astfel de batjocuri? Omenirea a trecut prin multe și variate faze de sălbătăcie și de întunecare a conștiinței, dar nu se se cunoaște din analele istoriei manifestări atât de scoborâte, atât de degradante.

Răspunsul la întrebările acestea nu poate fi decât unul singur: altarul, după cum arată etimologia cuvântului, reprezintă tot ceea ce cheamă pe om la înălțarea deasupra sa, la depășirea animalității, tot ceea ce întregine în om acea tensiune spre înobilare, spre progres spiritual, care face din el cu adevărat om. Altarul nu lasă pe om să se împace cu animalitatea, să caute numai la stomac și la simțurile trupești; el face ca omul să nu fie numai biologie și încă perversă și nesăturată: biologie (căci animalul e ținut de legi aspre în limitele normale ale biologiei). Comuniștii așezând în locul cel mai înalt și cel mai cinstit al omului, murdăria din el, au arătat ce cinstesc ei mai mult și la ce se închină.

Disprețul lor se adresează în primul rând omului; fapta aceasta îi degradează exclusiv pe ei.

Anihilarea omului în «doctrina» și fapta comunistă, manifestată simbolic în profanarea altarelor, se arată însă pe toată linia în regimul bolșevic.

Omorul în Rusia Sovietică a fost un gest săvârșit în fiecare clipă fără nici o sfială, fără nici o cumpănire de conștiință. Anumite statistici spun că numărul celor uciși se ridică la 12 milioane. Cifra aceasta trebuie să fie însă mult mai depășită, dat fiind că numai în timpul retragerii actuale s'au ucis și s'au deportat atâta lume, încât multe regiuni au rămas aproape pustii.

Bolșevicii rezolvau orice problemă prinucidere. Cine li se părea că nu e chiar convins de perfecțiunea regimului era ucis. Bătrânii erau uciși pur și simplu pentru că li se părea că prin inadaptabilitatea lor la noile idei, vor îngreuna consolidarea revoluției. Mai bine să ucidă mai mulți, chiar și nevinovați, gândeau comuniștii, căci în felul acesta vor băga groază în cei rămași și revoluția nu va mai avea nici un dușman.

Să se impună revoluția, să se impună sistemul. Aceasta contează, nu viața oamenilor. Omorul, abuzul de omor, era aliatul cel mai prețios al revoluției comuniste.

Iar revoluția aceasta, ridicată dintr'o baltă de sânge, ce urmărea? Stărpirea spiritului din om, nivelarea omului cu animalul sau cu mașina. Omul nu era săvârșit numai din ideea greșită că prin el se va pregăti o epocă mai bună, ci din disprețul principal față de om. Omorul rămânea să fie în tot viitorul o faptă care nu trebuie să se îngreuneze de nici un scrupul.

Ce departe suntem de creștinism!

Fiul lui Dumnezeu s'a întrupat pentru a pune accentul maxim pe valoarea amănunțită a omului. Omul e pretinul de comuniune al lui Dumnezeu, fiind destinat veșniciei. Dar această valoare nu e o stare actualizată, ci una de realizat prin ridicarea omului spre «altar», spre înălțimile supreme.

A ucide e păcatul cel mai cumplit în creștinism. Toată înălțarea noastră spre Dumnezeu, spre valoarea supremă a ființei noastre, se face prin slujirea omului, prin ajutorarea lui să se înalțe, prin mântuirea lui din animalitate. Trebuie să vedem în semenul nostru o ființă chemată la viața cea veșnică, dar atârând de dragostea noastră ca să se ridice la valoarea aceasta supremă a ei. Numai prin dragoste întru Dumnezeu și prin comuniune, prin servirea noastră, putem trezi în semenul nostru eul dragostei, al comuniunii și al credinței, îl putem învia la viața cea de veci.

Din aceste adâncimi de comuniune și de dragoste, se rezolvă ca dela sine și problemele nevoilor sociale, de repartiție a bunurilor, de dreptate și egalitate.

În orice caz numai în măsura în care lucrează puterea creștinismului valorificatoare de om în suflete, se

inobilează raporturile economice între oameni.

Unde se caută perfecționarea lor cu disprețul înobilării sufletești a oamenilor prin credință și iubire, nu se poate realiza decât o ordine de temniță, o stare de pândă continuă a omului, cu deslănțuiri intermitente în măceluri.

Unde omul e redus la o vietate care nu e atentă decât la revendicările stomacului, societatea e asemenea unei haite de lupi cari au să-și împartă o hrană ce li se aruncă în comun.

Dar poate această desființare a existenței umane a fost urmărită anume de Antihrist, din gelozie față de demnitatea cu care a împodobit omul pe Dumnezeu.

D. STĂNILOAE

Exemplul Suveranului. M. Sa Regală Mihai I a subscris la „împrumutul reîntregirii 1941” suma de 1 milion de lei, iar M. Sa Regina Mamă Elena suma de o jumătate milion de lei.

Nr. 12.379/1941

Comunicat oficial

Onor. Minister al Culturii Naționale și al Cultelor aduce la cunoștință că sub ocupația bolșevică s'au distrus cărțile bisericești și obiectele de cult.

Se face apel la bisericile cari au două sau mai multe rânduri de odăjdii și de cărți rituale, să doneze câte un rând pe seama bisericilor din provinciile realipite, prădate de hoardele bolșevice.

Oficiile parohiale și protopopești dela bisericile cari au odăjdii și cărți rituale de rezervă, să anunțe în termen de 15 zile Consiliul nostru arhiepiscopesc ce anume odăjdii și cărți rituale pot pune la dispoziția bisericilor din teritoriile desrobite.

Sibiu, la 11 August 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 12.378/1941

Comunicat oficial

DI Ministru Ioan Sandu, subsecretar de stat al Cultelor și Artelor, ne-a adus la cunoștință, că Onor. Minister a dispus că nu se mai admite până la alte dispozițiuni nici un fel de trecere dela cultele istorice la confesionale (baptiști, adventiști și creștini după Evanghelie), în această epocă de frământare, când soldații români își varsă sângele pentru apărarea credinței strămoșești.

Organele subalterne sunt invitate a se informa și, în caz că dispoziția nu se respectă, să raporteze aici.

Sibiu, la 11 August 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Inaugurarea Spitalului de răniți dela Școala normală din Sibiu

Duminecă, în 10 August, a avut loc în paraclisul Școlii normale din Sibiu inaugurarea Spitalului de răniți, care din inițiativa I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a fost întalnat acolo.

Inaugurarea s'a făcut printr'o sfeștanie slujită de I. P. Sf. Mitropolit înconjurat de un sobor de preoți. Au fost de față răniții din spital și un numeros public, în frunte cu dnii generali Paraschiv Dobre și I. Pleniceanu, comandantul corpului VII Armată.

La sfârșitul slujbei I. P. Sf. Mitropolit a rostit o scurtă cuvântare scoțând în relief eroismul poporului nostru care se face vădit de câte ori vin vremuri grele asupra noastră.

Adresându-se răniților cu calde cuvinte părintești, le-a urat să se simtă bine în această casă pe care Biserica o pune cu dragă inimă la dispoziția lor atât pentru însănătoșirea trupului lor știrbit în luptă cu dușmanii crucii, cât și pentru mângăierea lor sufletească în atmosfera de religiozitate din ea.

A mulțumit apoi medicilor cari se ostensesc pentru vindecarea bravilor eroi, cât și personalului care-i îngrijește: doamnelor din Crucea Roșie, călugărițelor surori și studenților teologi.

A răspuns dl Dr. G. Preda, conducătorul spitalului, mulțumind I. P. Sf. Sale pentru dragostea cu care a pus la dispoziția Țării și răniților splendidul local al Școlii normale.

A urmat apoi vizitarea răniților și a localului, I. Pr. S. Sa împărțind tuturor cărți de rugăciuni și cuvinte de mângăiere.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Sfințirea temeliei bisericii Sf. Nicolae din cartierul Lazaret

Duminecă, 10 August, la ora 5 d. a. a avut loc o înălțătoare serbare în cartierul Lazaret al Sibiului, sfințindu-se temelia bisericii acelei parohii. A participat tot poporul parohiei, venind în procesiune dela actuala capelă.

După slujba de sfințire, a cuvântat emoționant dl general Georgescu-Pion care, cu sufletul său vajnic, s'a așezat în fruntea strădanilor de ridicare a acestui sfânt locaș.

A mai vorbit părintele Ștefan Morariu, fostul prim paroh al parohiei și părintele Nicolae Constantin, actualul paroh, evidențind însemnătatea lucrului la care pornesc credincioșii și îndemnându-i să-și dea cu toții contribuția cu toată inima.

Moarte și viață

IV. Cucerirea vieții

Viața se cucerește; nu se dă. E dată numai ca posibilitate, în germene. Dar trăirea ei, desfășurarea ei de lumină, e o cucerire: cucerirea unei lupte, biruința unei consecvențe, încoronarea unui crez. Nu e tot una a ști că ai și că există viața cea duhovnicească și să o trăiești, precum nu e tot una să știi unde este vâna de apă sub pământ și să sapi fântâna necesară spre a ajunge la ea. A ști e un fapt indiferent și comod: nu-ți tulbură viața, te lasă pe aceleași făgașuri; a iubi, a trăi este însă luptă, dinamism, efort, frământare, trudă, crez și jertfă. Spre a descoperi isvoarele de apă vie din adânc trebuie să auzi: altă cale nu există.

E adevărat: nouă ne-ar plăcea mai mult să avem Viața fără s'o cucerim. Dacă Dumnezeu ne-ar întreba: «ce preferați: Adevărul sau căutarea Adevărului?», puțini s'ar găsi să ceară căutarea Adevărului, ca Lessing! Când e vorba de viața spirituală o lene ca de plumb apasă peste hotărârile noastre, grijile lumii ne copleșesc și realizările întârzie de pe o zi pe alta.

Toți ne tânguim când avem vreo pagubă materială, dar la paguba sufletului, lipsit de rugăciune și meditație, cine se gândește? A! dacă ar gălăgi în noi viața duhului, așa cum țâșnește isvorul din munte: firesc, fără trugă, fără obligații, atunci da: am fi fericiți și nu ne-am mai întoarce la viața de țărăniță a pământului. Altfel rumegăm cenușa patimilor și ne hrănim, în vis, cu mană îngerească. *Ni-e teamă de luptă; ne spăimântăm de urcușurile cari duc spre cer; uităm că sântem pelerini ai altei vieți.*

Și totuși nu există altă cale decât aceasta: lupta necontenită, lupta fără odihnă, lupta fără compromisuri. Odihna nu este a acestui veac: ea aparține veșniciei. Bunurile terestre — avere, renume etc. — cad cumva ca ploaia din cer, sau cresc ca buruienile pe maidane? Nu. Dacă deci pentru cucerirea unui bun care trece ca umbra risipim atâta zdroabă, de ce numai cucerirea cerului să fie fără suferință, fără jertfă, fără războire mai îndelungată? Cine nu descurajează dintru început, cine ascultă mereu glasul lui Dumnezeu, cine duce lupta o viață întreagă (așa cum o duc alții pentru pământ), va cuceri cu siguranță zările

de lumină ale cerului. Sfinții sânt biruitoarii morții și cuceritorii nemuririi, pentru că ei, *toată viața lor*, au urmat lui Hristos. Nu vreți să faceți parte din armata aceasta? Cuceritorii veșniciei, nu nevolnici cuceritori ai putreziciunii...

Cari sânt cărările de foc ale biruinții? Moartea ne desvăluie taina lor de azur. Ce este moartea? Neagația vieții. A vieții trupești. Așadar spre a depăși moartea, spre a scăpa de înfiorările ei de ghiață, trebuie depășită însăși viața, viața aceasta a plăcerilor deșarte: să-ți smulgi rădăcinile cari te leagă de trup și lume, să fii mort față de trăirea umană obișnuită. Cum mort? Adică deslipit cu inima de bunurile terestre, nelegat cu sufletul de poftele trupului, nestăpânit de ispitele mării. Poți să ai bani, dar să nu-i iubești: să fii ca și cum nu i-ai avea. Și așa cu toate celelalte. E vorba de moartea spirituală față de lume și de amăgirile ei: nu ești atașat sufleteste de nimic, nu ești robul nimănui.

Dar moartea e și poarta de taină a unei alte vieți. A vieții pe care mormântul n'o poate cuprinde. Așadar spre a depăși moartea, la mortificare trebuie să adaogi ancorarea sufletului sub zările de har ale vieții veșnice. Celce a evadat din temnița egoismului nemilos și a murit față de tentațiile plăcerilor terestre, celce și-a săltat viața în planul de lumină al trăirii duhovnicești, nu se teme de moarte. Pentru el moartea e împlinire, e mântuire, e desăvârșire. E așteptare: ar dori cât mai curând să scape de povara lutului care-l apasă. E bucurie, nu tristețe; e biruință, nu înfrângere; e nădejde, nu desnădejde. *De vreme ce ai murit față de lume, moartea — ca negație a vieții — nu mai e durere, ci eliberare; iar întrucât însetezi după bunurile altei vieți, este fericitorul salt în odihna și iluminarea cea de dincolo de veac. Acestea sânt cele două valențe ale morții: despărțire de viață și ancorare în viață, sfărâmare a cotidianului și zidire a veșniciei. Spre a o depăși, așa trebuie trăită și spiritual: despărțire de viața deșertăciunii și luptă pentru focurile sacre ale vieții spirituale.*

De aici se desprind clar cărările biruinții: *post și rugăciune*. Post: strunirea trupului ca să nu umble după

poftele lui, disciplinarea sufletului ca să nu fie rob al patimilor nemintoase; rugăciune: ascultă pașii lui Dumnezeu în grădina sufletului. Meditație. Citire. Cunosc preoți cari în fiecare dimineață și în fiecare seară trec înfiorați pragul bisericeții din sat, deschid cărțile sfinte, citesc imnografia zilei, sinaxarul (cu viața sântului) meditează și se roagă. Zilnic: un ceas, cel mult două ceasuri simt prezența tainică a puterii lui Dumnezeu umplându-le inima cu binecuvântări nespuse. *În lupta aceasta cu poftele, în purificarea de patimi, în bucuria de lumină a rugăciunii, este puterea apostolatului preoțesc. Fără această legătură vie, permanentă, cu Hristos, viața preotului se rostogolește pe cărările colțuroase ale lumii. Mă întreb însă: câți preoți își fac rugăciunea zilnică cu toată înflăcărea iubirii ce-i leagă de Domnul? Câți se mulțumesc numai cu câteva cruci aruncate la întâmplare? Câți citesc, cu adâncă reculegere, Sf. Scriptură? Câți meditează asupra adevărurilor mântuirii noastre? Câți se luptă cu amăgirile lumii ca să trăiască în Dumnezeu și pentru Dumnezeu? Câți celce este viu pentru lume și plăcerile ei, este mort pentru Dumnezeu; și celce este viu pentru Dumnezeu, este mort față de lume. El are viața cea adevărată...*

Există desigur o întreagă pedagogie a căilor duhovnicești: ea așteaptă să fie desproptă din vechi manuscrise monahale. Dar venetele esențiale le putem preciza de acum: *mortificare și rugăciune. Smerenie și iubire*. Aceasta e lupta sfinților; aceasta e lupta pe care trebuie s'o ducă oricine care vrea să fie creștin. E lupta unei vieți întregi, luptă în care nu trebuie să descurajezi niciodată, lupta biruitoare prin care se deschid zările cerului. Câți scris este: «cei curați cu inima, vor vedea pe Dumnezeu».

Viața se cucerește, nu se dă: o dobândesc numai luptătorii neînfricați. Împărăția cerurilor se ia cu navală. Ceice vor să scape de sub lespedea mormântului, de sub apăsarea vieții pământești, trebuie să ia în piept asprile de crivăț ale renunțării, ca să înflorească în mireasma rugăciunii. Câți viața spirituală nu este nici știință, nici cultură, nici emoție artistică, nici plăcere carnală; ea este luptă cu sine și cu lumea: e rugăciune. Pe creste de lumină stau sfinții, călăuze ale cuceritorilor nemuririi: pașiți pe urmele războirii lor și veți găsi dincolo de bezna mormântului luminile învierii.

Diacon Nicolae Mladin

Sprijin Statului

— Imprumulul reîntregirii 1941 —

Di general Ion Antonescu îndreaptă către țară următorul apel:

De pe pământul desrobii, în mijlocul luptei pentru cruce și dreptate, îmi îndrept gândul către tot neamul nostru și tuturor le cer să sprijine statul în aceste ceasuri mari.

Ca să cinstim jertfa eroilor, — Ca să ne înălțăm patria, Ca să ridicăm din cenușa cutropitorilor vetrele noastre de totdeauna, Ca să dovedim că am înțeles cutremurarea patriei, Ca să merităm liniștea câștigată și bunurile păzite de lupta bravei noastre oștiri, Ca să putem închina recunoștința neamului către urmașii celor cari s'au înfrățit cu pământul luptei, Ca să putem da Basarabiei și Bucovinei tot ceea ce au pierdut prin silnica cutropire și să putem pași la mari lucrări de interes național, —

ROMÂNII! — aștept să dați obolul economiei voastre, pentru ca statul să facă din el o nouă și mare împlinire pentru țară și pentru fiecare.

Nu vă cer contribuții de jertfă, vă cer să dați statului numai economia voastră. Și cu aceeași sfântă grijă, cu aceeași neîndurată râvnă, cu aceeași curată muncă, voi veghea ca banul vostru să fie întrebuințat pentru împlinirea marilor scopuri naționale.

General ION ANTONESCU

Se vor emite obligații la purtător, numite «Obligațiuni 4¹/₂% din 1941», în valori nominale de câte 5000 lei (cu titluri de 2500, 5000, 10.000, 50.000, 100.000, 200.000 și 500.000 lei), rambursabile în 30 de ani, cu primă sau premiul mari.

Subscripțiile la împrumut se fac dela 15 August 1941 până la 25 Martie 1942. Prețul unei obligațiuni de 5000 lei este stabilit:

4375 lei la subscrieri între 15 August — 30 Septembrie 1941;

4400 lei la subscrieri în Oct. 1941;

4425 lei la subscrieri în Nov. 1941;

4450 lei, în Decembrie 1941;

4475 lei, în Ianuarie 1942;

4500 lei, în Februarie 1942;

4500 lei, în Martie 1942.

Subscripțiile și plățile se fac la Banca Națională a României, și la ghișeele ce vor fi arătate prin aviz special.

Se vor emite în același timp, în special pentru pătura țărănească, și obligații în valoare nominală de 1000 (una mie) lei cu dobândă de 5%, replătite în 5 ani, cu 2653 premii în inventar agricol: vite, unelte de muncă, sau mașini agricole. — Imprumulul este astfel cât se poate de favorabil pentru subscriitori, atât intelectuali, cât și țărani.

FOIȘOARA

„Credința religioasă, ca factor de disciplină și solidaritate națională“

(2) de Sofia Șt. Metes

Pentru a da acum o idee oricât de palidă, despre ceea ce reprezenta pe atunci autoritatea Bisericii în Rusia, vom reproduce ce scrie contele Witte în memoriile sale (ediția Paris, 1921) p. 198—99: „Biserica noastră este din nenorocire moartă de mult timp. Este o instituție birocratică și preoții noștri nu servesc pe Dumnezeu suprem al unei ortodoxii înalte, ci pe zeii de carne ai păgânismului. Treptat, noi devenim mai puțin creștini, decât membrii ori cărei alte Biserici creștine.“

Partidul social-creștin rus, s'a întemeiat la Moscova, în 1906, — până la această dată toate scrierile literare și alte publicații de cuprins socialist erau interzise — și era reprezentat pe lângă Leon Tolstoi și de către alte valori literare ca Petrov, apoi fostul arhimandrit Mihail, Belinski și alții.

Fermentul revoluționar se produse și răbunî înăsa curând în sânul acestui partid, după cum am mai amintit, atacând Biserica și ridicând o vijelioasă polemică între apărătorii Bisericii lui Hristos și detractorii ei, ce se înmulțiră tot mai amenințător, din vina mai ales a clerului, care n'a priveghiat la vreme și îndestul, așteptând cu candela stinsă marile vremuri de prefaceri spirituale dela sfârșitul veacului trecut și cele dela începutul veacului prezent.

Astfel germenii dezagregării pluteau în văzduhul greu și întunecat al imperiului, când marele războiu din 1914, deslănțuî în lumea înviorată spaima și pustiul morții. Cu credința religioasă izgonită din sufletul conducătorilor, cu o Biserică lovită, slăbită și discreditată, care până atunci a format în viața poporului rus stâlpii de suport ai echilibrului sufletesc, — cataclismul mondial ajută la pregătirea terenului prielnic și grăbi izbucnirea revoluției marxiste, ce se rostogoli înspăimântătoare peste imperiu în forma feroce a bolșevismului, înăbușind în sânge orice încercare de împotrăvire. Ea făcu să trosnească din temelii toate încheieturile vastei împărății și să se dărâme toată ordinea de stat, sămănând pretutindeni groază și pierzanie.

On. Aud., — M'am oprit mai mult asupra dramei rusești, pentru că aici mai mult decât în ori care altă parte a lumii, ideologia socialismului marxist și-a desăvârșit opera destructivă.

Dar toată spiritualitatea Europei era îmbibată de morala egoistă a socialismului în directă dependență de factorul economic și chiar cu supremul scop al satisfacerii materiale.

Pentru a întări acest crez materialist, se ridicară o sumedenie de doctrinari mai mult sau mai puțin fanatici, cari, întorcând pe dos filele Sfintei Scripturi, începură un înflin proces de analiză, de tălcuire a Evangheliei lui Hristos, mistificându-i adevărurile mari și adânci, pentru a demonstra, că, și acestea sunt concepute în spiritul moralei socialiste.

Astfel s'a ajuns în evoluția spiritualității universale la acele teorii și concepții materialiste asupra vieții, încurajate și susținute și de filosofia ateistă, ce-au creat cultul forței,

înăsprind sufletul popoarelor. Și, tăind punțile de legătură dintre dânsele, au dus la acea involburare generală, soldată cu războiul mondial din 1914.

După acest războiu, Europa a intrat cu răni adânci într'o epocă de acută criză materială, consecință firească a lungului războiu.

Concepțiile materialiste, nenorocita zestre a secolului al 19-lea, continuând să rămână în plină efflorescență în gândirea oarecum oficială a atâtor națiuni, tot mai înstrăinate de mântuitoarea dogmă a creștinismului, — departe de a fi putut să îndrepteze această criză, vindecând rănilor, pacificând și liniștind sufletele sbuciumate, au dus la teribilul război civil din Spania, unde fiii aceluiaș popor orbiți de ura cea mai sălbatică, de proporții apocaliptice, s'au omorât frate pe frate, făcând să curgă timp de doi ani și mai bine valuri, valuri de sânge în țara lor comună, pustiită de prăpădul inconștinții lor.

Răul, fiind însă prea adânc, nenorocirea nu s'a oprit aici. Alte mari primejdii s'au ridicat în lume, ce-au deschis larg porțile poftelor de cuceriri, sfârșind printr'un nou războiu, de proporții poate și mai grozave, ce se desfășoară astăzi în lume.

Am desvăluit o parte din cauzele ce-au determinat dramatica criză socială, ce-a zguduit și zguduite de timp îndelungat în special sufletul european, reușind în unele țări, prin subminarea principiului de autoritate morală, reprezentat de credința religioasă, — să răstoarne cu desăvârșire ordinea în state și să așeze în loc anarhia și desnădejdea.

După cum spuneam și la început, timpul nu ne îngăduie să arătăm nici măcar în linii generale, cum totdeauna

Paște oile mele...

— Pilda vieții noastre e hrana duhovnicească a enoriașilor —

In articolele de mai înainte am scris câte ceva despre examenul și proba apostoliei noastre de preoți ai lui Hristos. Acum voi continua pe aceeași linie, oprindu-mă asupra unui alt aspect al acestui examen mare la care suntem supuși în fiecare zi, chiar dacă nu ne dăm seama de el.

Intrebarea cea mare

Pornisem dela cazul lui Petru și ne oprisem la întreita mare întrebare ce-i pune Domnul Iisus după înviere: „Simone, al lui Ion, Mă iubești tu pe Mine?” (Ioan 21, 17). Și în articolul trecut am stăruit asupra acestei întrebări și asupra răspunsului pe care-l vom putea da noi preoții, apostolii lui Hristos. Într-adevăr mare este această întrebare: „Preote, al Bisericii Mele, Mă iubești tu pe Mine?” E cea mai mare întrebare a vieții noastre, e cel mai mare examen, cea mai temeinică probă a apostoliei noastre. De răspunsul ce vom putea da acestei întrebări capitale, atârna biruința sau înfrângerea noastră, fericirea veșnică cu Hristos sau plânsul și scrâșnirea dinților în focul Ghehenei.

Temeiul răspunsului

La prima vedere ri se pare că răspunsul nostru e foarte ușor. Da, Doamne, Te iubim. Doar suntem preoți ai Tăi, doar de aceea ne-am făcut preoți ai Tăi. Și totuși răspunsul nu e așa simplu, așa ușor de dat. *Pentru că dragostea nu se măturisește cu buzele, ci se dovedește cu viața, cu fapta și cu strădania noastră de fiecare zi, de fiecare clipă. Dragostea de Hristos și de apostolia Lui e viață, e adevărata viață, e flacăra nestăpânită, e lupta necurmată, e jertfă, e mai ales lepădare de sine, încât «nu mai trăiesc eu, ci Hristos este cel care trăiește în mine».*

Dupăce Petru răspunde: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc”. Domnul Iisus îi cere profeții, poruncindu-i „Paște oile Mele”, trimițându-l la lucrul apostoliei; ca și când i-ar fi zis: „Bine, Petre, acum să te văd la lucru, să te văd la luptă, să te văd la jertfă”. Și într-adevăr Petru a iubit pe Iisus până la moartea de martir.

Mare și înfricoșată este misiunea profeției, chemarea apostoliei lui Hristos! Cercetată în toată întinderea, greutatea, complicațiile și răspunderile ei, și se pare peste puterile tale de om supus păcatului. Dar privită sintetic și intuitiv, misiunea păstorului de suflete pare plăcută și atrăgătoare, întărindu-te pentru orice greutate și jertfă.

Păstorul și oile

«Paște oile Mele». Domnul Iisus aseamănă pe credincioșii Săi cu o turmă de

oi, iar pe preoți cu păstorii oilor. Dar asta nu în sens batjocoritor, cum fac azi cei necredincioși, ci în înțelesul cel bun, cel frumos și plin de sfânt adevăr. Oile sânt animalele cele mai blânde. Ele fug de străini, dar aleargă îndată la glasul păstorului lor, se alipesc de el și îl urmează cu toată încrederea. Nu cer păstorului decât hrană destulă și pază puternică împotriva fiarelor răpitoare. Și lucrul nu e greu dacă ai dragoste de oi și de stăpânul turmei.

Ciobanii cei buni își iubesc turma și stăpânul, până la moarte. Lucrul acesta e știut de toată lumea. Ciobanii se întrec între ei să găsească iarbă mai bună, să le hrănească mai bine și să nu piardă nici una din ele. Când vine ursul, se aruncă asupra lui, chiar cu primejdia vieții. Iar fericirea lor este când, la număratoarea de toamnă și primăvară, pot arăta stăpânilor oi cât mei grase și cu cât mai puține pierderi.

Vai însă de oile al căror cioban nu și iubește meseria sau e în dușmănie cu stăpânul turmei. Acela le lasă de capul lor. Nu le caută iarbă bună și nu le păzește să nu se piardă sau să nu le mănânce fiarele sălbatice. Ci le lasă singure în preajma stâni, unde iarba e roasă sau împuțită de bălegar, iar el își petrece cu băcițele, sau se culcă. În vremea asta lupii le omoară în voe, hoții le fură, iar cele rămase sânt flămânde.

Răspunderea cea înfricoșată

Iată ce mare răspundere are un cioban. Stăpânul îi încredințează toată turma sa, toată averea sa. Cu cât mai mare e răspunderea păstorilor duhovnicești, când Stăpânul cerului și al pământului le încredințează suflete scumpe, nu dobitoace necuvântătoare și fără suflet. Ce se va întâmpla deci cu turma al cărei păstor nu și iubește Stăpânul și lasă oile de capul lor? Dar pedeapsa acelui păstor cât va fi de cumplită la ziua număratoarei celei mari?

Vrednic este!

«Paște oile Mele». Cu aceste cuvinte ni-a încredințat Hristos și nouă turma Sa în clipa când poporul a strigat înaintea Lui: «Vrednic este». Să ne întrebăm deci, cu toată seriozitatea: cum îngrijim, cum hrănim și cum păzim noi turma încredințată nouă? Ce am făcut noi pentru turma noastră? Ce hrană îi dăm din sufletul nostru? Câtă căldură și lumină îi dăm din inima noastră? Cât ne ostenim noi pentru o pășune bună, și cât ne luptăm noi s'o apărăm și s'o scoatem din ghiarele păcatelor și din amăgirea hoților sectari?

Nu cumva facem ca ciobanii cari nu-și iubesc ciobănia sau sânt în dușmănie cu stăpânul lor? Nu cumva am lăsat turma de capul ei, după plăcerile ei, pradă ispitelor și sectarilor? Nu cumva ne mulțumim cu slujbele din sărbători, și acelea făcute de mântuială, grăbindu-ne îndată la afacerile noastre particulare?

«Paște oile Mele». Domnul ne-a încredințat atâtea suflete, ne-a încredințat toată averea Lui. Și cât de mare trebuie să fie această avere, cât de mare trebuie să fie prețul ei, dacă un singur suflet prețuște mai mult decât cerul și pământul? Ne-am gândit noi la asta?

Pilda vieții preotului

«Paște oile Mele». Ce hrană culeg enoriașii noștri din pilda vieții noastre? Căci aceasta e hrana de care au nevoie sufletele: pilda vieții noastre, tăria credinței noastre, flacăra nădejdii și jertfa lepădării de sine și de ale lumii din dragoste de Hristos. Aceasta este hrana de căpetenie care înviează, întărește și înalță sufletele la Hristos, la o viață nouă cu El. Pilda vieții noastre și nu o predică sforâitoare, învățată dintr-o carte. *Pilda vieții este lumina pusă în sfeșnic și sarea pământului.* «Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca să vadă faptele voastre bune și să mărească pe Tatăl vostru care e în ceruri», (Mat. 5, 16).

Cheia apostoliei

Iată cheia apostoliei noastre, iată puterea și garanția biruinței noastre. Domnul a venit să ne dea viață din viața Lui, pildă de jertfă din jertfa Lui, putere de lepădare de sine, din pilda vieții Sale. Și El ni-a spus că a venit să ne dea pildă să facem și noi cum a făcut El, (Ioan 13, 15).

Dar care e pilda vieții noastre? Căci ce vom face noi, preoții, aceea vor face și poporeni noștri. Care e pilda vieții noastre? Iată întrebarea cea mare. *Iată hrana cu care hrănim zi de zi turma duhovnicească încredințată nouă.*

Ca în biserică

Ah, dacă ne-am da noi bine seamă de lucrul acesta, de sigur că altfel ne-am trăi viața. Dacă ne-am da seama că fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare faptă a noastră, este un îndreptar de viață sau de moarte pentru poporul din jurul nostru, ne-am înflora, ne-am transfigura viața și am ruga neîncetat pe Domnul Iisus ca să trăiască El în noi, să grăiască El prin noi, să se miște și să lucreze El prin noi, căci noi greșim, noi suntem slabi, suntem pătimiși. Ah, dacă ne-am da bine seama de slujba noastră, noi am lupta să trăim toată viața noastră ca în biserică și ca în fața sfântului altar, ca îmbrăcați în odăjdii.

Deci să privim problema cu toată seriozitatea grozavei răspunderi ce avem. Să ne cercetăm viața noastră și viața enoriașilor noștri și să căutăm dacă găsim acolo pe Hristos viu, sau nu. Dacă turma noastră e depărtată de Hristos, împrăștiată prin mlaștinile păcatelor, stăpânită de ispite și răutăți fără număr, hrănindu-se cu amăgiri, lăcomii și mândrii deșarte, să înțelegem că de vină sântem noi, păstorii, cari nu i-am dat pe Hristos hrană și nu am chemat-o la viața cu Hristos, prin pilda vieții noastre. Căci ori cât ar fi oamenii de robiți păcatelor, pilda vieții preotului adevărat, sparge ghiața, împrăștie întunerecul, mișcă inimile, le luminează și le înalță la Hristos. Dar oamenii așteaptă să simtă pe Hristos în viața slujitorilor Lui. Numai simțindu-L viu, cu toată căldura dragostei și bunătății Lui, în viața preotului sau a altuia, (dar mai ales a preotului) omul se trezește, în fața Lui, se apropie de El, își cunoaște păcatele și se pocăiește. Așa e omul.

Rugăciune

«Pașteți oile Mele», ne zice și nouă: Doamne, dar noi suntem nevrednici de slujba aceasta, de răspunderea aceasta înfricoșătoare. Vino, Doamne Isuse, ajută-ne să-ți deschidem inimile, să ni-le curățăm prin pocăință, să ne lepădăm de noi și de ale lumii, ca să intri și să trăiești Tu în noi, să păstorești Tu prin noi, să-ți hrănești și să-ți îngrijești Tu turma Ta prin noi, așa cum numai Tu știi și poți s'o faci. Ajută-ne să înțelegem că fără de Tine nu sântem și nu putem face nimic bun.

Preot Nicolae Vonica

Nr. 2421—194

(56) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Smig, protopopiatul Târnava mare, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile:

1. Salarul dela stat.
2. Casă parohială cu dependente.
3. Sesiune parohială 10 jug. arător, 7 jugăre fânaș, 13 jugăre pășunat.
4. Stola uzitată în parohie.

Cererile de concurs, cu toate documentele și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc, se vor înainta oficiului protopopesc Dumbrăveni, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, în vreo Duminecă sau sărbătoare, la biserică, spre a se face cunoscuți parohienilor. Dumbrăveni, la 26 Iulie 1941.

Oficiul protopopesc ortodox român Târnava mare în înțelegere cu consiliul parohial.

Ioan Dragolea
protopop

în cursul lung al veacurilor, când fari și neamuri au fost eclipsate, pierzându-și continuitatea politică în istorie și dispărând de pe hartă temporar sau definitiv, cauza primordială a fost, scăderea nivelului moral prin părăsirea credinței religioase, cărmăciul sigur și pavăza statornică a sufletului uman.

Dacă ateismul, acolo unde pune stăpânire pe un suflet, individual sau al colectivității, frânge aripi în sborul lor spre idealuri și zdrobește nădejdi și bucurii, — socialismul vine și el cu un întreg convoiu de ideologii vulcanice, în permanență clocotire și tensiune, pentru a tulbura sufletul umanității și a împiedeca închegarea rândurilor într-o perfectă disciplină și solidaritate, chiar și numai în cuprinsul unui popor. Cumplitul războiu fratricid din Spania, despre care am mai amintit, și alte asemenea încercări sângeroase, însă înfrânte fulgerător, sunt cea mai indiscutabilă mărturie.

Idealul de egalitate al socialismului, așa de diferit celui creștin, este și va rămânea pentru totdeauna o utopie, fiindcă el pleacă dela criterii și premise false, nefinând seama că însăși predispozițiile și legile naturii stabilesc varietatea oamenilor, atât în ce privește fizicul cât și mai ales în ce privește însușirile sufletești. Această ordine de legiuire a naturii, Creștinismul o desăvârșește pe temeiurile sale spirituale-morale. Și taina vieții, întocmită de Divinitate, a stabilit în lume, între indivizi și popoare un singur mijloc, o singură lege de armonizare, aceea a credinței religioase.

Prin această credință sufletul poate fi la adăpost de decepțiile și de chinul gând al zădărniceii. Ea dă puteri de apărare sufletului împotriva tuturor ideilor disolvante produse de imperfecțiile gândirii omenești. Credința creștină

a creiat și a sporit neconștient în lume uriașă forță spirituală, care susține de 2000 de ani minunata năzuință morală a omenirii. La temeiul creștinismului stă și sublima idee a iubirii de patrie, pentru a cărei neconștientă întărire, și apărare se cere statornic organizarea disciplinei și solidarității fiilor ei. Și, prin religiositate, această atotputernică forță colectivă socială, se stabilește, peste curentele și ideologiile ce răsăr și se vântură în anumite epoci, cea legătură sufletească dela generație la generație, care asigură continuitatea în dezvoltarea istorică a unui popor.

Să vedem acum împreună, care a fost factorul căruia se datorează puterea de rezistență a neamului românesc, peste a căruia creștet au trecut dealungul veacurilor grele furtuni și nevoi și care a reușit totuși să-și păstreze neștirbită continuitatea ca stat independent, în vremuri când toate popoarele din vecinătatea noastră, Bulgari, Sârbi, Unguri, Greci și Poloni, au avut de îndurat catastrofale frânturi în continuitatea existenței lor ca stat politic. Și, care a fost elementul de unitate, de traică legătură sufletească, între fiii neamului nostru, pe care o ursită blestemată i-a lăsat împărțiți sub atâtea stăpâniri grele, și în mijlocul babiloniei diferitelor curente destructive, ce-au biciuit și frământat spiritualitatea universală în cursul veacurilor? Incontestabil că, această formidabilă putere se datorează Creștinismului, care ne-a legănat visurile, ne-a îndrumat pașii încă dela începutul zămislirii noastre ca neam și ne-a dat acea disciplină și solidaritate ce ne-a ajutat să trecem biruitori prin primejdiile tuturor vremurilor de bejenie, și să realizăm unitatea noastră națională și politică de mai târziu.

Credinței religioase, care a fost statornic la temeiul vieții sale sociale și de stat, îi datorează neamul nostru superioara sa concepție morală, și generoasa sa bunătate

sufletească, manifestată în tot trecutul său prin respectul și larga toleranță față de credința altora.

Viața românească, familiară și socială, s'a închegat și s'a bazat în trecut, mai mult pe credința religioasă, decât prin însăși rudenia de sânge, imprimând și celor două Principate române caracterul pronunțat de state creștine. Și adaugăm, caracter creștin-ortodox, prin care s'a format sinteza Românismului de pretutindeni, legat și înfipt pentru vecie în pământul cuprins în hotarele noastre de ieri și care ne aparține, pe temeiuri de sfântă dreptate istorică și etnică, împotriva oricărui „arbitraj” nedrepte, de vremelnică dănuire.

Sutele de biserici și mănăstiri, minunate monumente de arhitectură și artă de pe tot întinsul românesc ridicate atât de profunda evlavie a poporului, cât și de Domni și boierii Țărilor române, cu credință și cu recunoștință, spre mărirea lui Dumnezeu, după fiecare biruință câștigată în lupte grele și adeseori cu păgânismul, pentru apărarea Creștinătății, — stau strălucite mărturie de vrednicie și virtute, în istoria neamului nostru.

Și, ce dovadă mai luminoasă am putea aduce despre imensa putere ce-o reprezintă mistica credinței creștine, din care a răsărit tăria și dărza rezistență a Românismului din Transilvania și aiurea de sub jug străin, ce susțineau statornic legătura cu frații lor liberi, prin biserică și cărți bisericești, — decât păstrarea de către acest neam chinul în acest chip binecuvântat, împotriva tuturor prigonirilor, a unei robuste conștiințe naționale, ce i-a dat înfrâzita dar dreapta și sfânta unitate politică, — frântă năpraznic de curând, dar nădăduim și credem cu tărie în bunătatea lui Dumnezeu și în vitejia armatei române, că numai pentru scurtă durată.

Construcția retorică a predicii de pe munte

Cuvântul lui Dumnezeu se deosebește, în fond, ca cerul de pământ, de vorba omenească.

Căci Cuvântul Domnului, în fond, este adevăr, lumină, intuiția înțelepciunii, este expresiunea Spiritului sfânt și sfințitor izvor de viață.

Dar vorba omenească? Este numai expresia unor înțelegeri și subînțelegeri convenționale atunci, când nu este numai — vorbă goală.

În ce privește forma de concretizare a fondului, Cuvântul Domnului n'a pregetat să se intruzeze în forma omenească. Dar îmbrăcăminte retorică a Cuvântului lui Dumnezeu este desăvârșită.

Insași retorică, oratoria ca știință a elocinței, — nu vorbim de omiletică, — s'a construit în cursul istoriei, dela Isocrate, Demostene, Cicero și Quintilian, până la Fénelon, Racine și până astăzi din practica forului, tribunei, amvonului.

Toți oratorii creștini din epoca patristică au urmat școlile retorice ale timpului, la retori păgâni și niciunul nu s'a rușinat să folosească armele științei retorice spre binele ucenicilor Domnului, al sfinților, la creștinilor și martirilor, ca apologeti, cateheți, misionari.

Pe maeștri retori păgâni i-au ascultat Origen, Tertulian, Lactanțiu, Grigore de Neocesarea, Augustin de Hipo, Sf. Ioan Gură de Aur, cei trei Capadocieni și mulți alții.

N'ar fi urmat ei oare, cu mai mare însuflețire, modelul Predicii de pe munte, dacă bănuiau măcar desăvârșirea retorică a Invățătorului nostru?

Și nici celebrii oratori bisericești ai clasicismului apusean ca Bourdaloue, Bossuet, Massillon, Maury, Girard, Gauchiez și alții n'au urmat modelul oratorului desăvârșit al tuturor timpurilor, care este Iisus Hristos.

Iar astăzi? Noi, în vuetul mașinilor, al radiofoniei și aviației, cum să mai arzim vocea Păstorului și Invățătorului nostru, zicându-ne: „Invățați dela mine!“

Ce să învățăm? Toate științele moderne, inclusiv retorică. Dovadă e construcția retorică a Predicii de pe munte.

Și ca să o înțelegem, să ascultăm acum două mărturii, un orator păgân și unul creștin.

Iată ce zice M. T. Cicero, celebrul orator roman, în cea dintâi din cele 5 cărți ale sale „De oratore“ cap. 31, între altele:

„Un discurs, ori cât de viguros ar fi, trebuie împărțit și întocmit în ordine, însă numai după importanță și rațiune.“

Iar episcopul de Verona (sec. 15) Augustin Valerio în cartea sa „Retorica predicatorului“ (vezi „Enciclopedia teologică“ din volumul „Eloquence sacrée“ de Migne) stabilește că:

„...elocința creștină trebuie să vorbească așa fel, ca discursul să fie metodic.“

Deci, în numele ordinii metodice, iată că retorică pretinde o construcție unitară, cu subiect precis, împărțită și întocmită cu exordiu, tranziție, expunere, având ca parte principală corpul discursului cu diviziuni și subdiviziuni, cu perorație și concluzie.

Dar, ce rost au toate acestea?

Exordiuul pregătește auditorul să primească în mod favorabil cuvântul vorbitorului. Este partea cea mai grea.

Tranziția face legătura cu expunerea subiectului. Toate cu bună rânduială.

Corpul discursului, — partea cea mai importantă, — se împarte în atâtea diviziuni, câte sunt necesare pentru luminarea și înțelegerea subiectului din toate punctele de vedere. De aceea fiecare diviziune se ramifică în puncte și subdiviziuni, după trebuință.

Urmează perorația, care trece centrul de gravitație al discursului dela minte la inimă și voință, mișcând și înduplecând auditorul dela convingere la fapte, la acțiune.

Incheierea discursului o face concluzia, care stabilește și culege fructele.

Intregă această construcție retorică este la mintea omului. În linii generale consonă cu întocmirea stilisticii: introducere, tratare, încheiere. Numai cât retorică mai cunoaște o sumă de principii, reguli și sfaturi speciale.

Și totul să nu țină auditorul încordat mai mult de 25—30 minute.

Să privim acum la Predica de pe munte a Invățătorului nostru.

Din ce se poate recunoaște astăzi construcția retorică a Cuvântului Mântuitorului?

Răspuns: din felul de construcție al frazel care vedește măiestria retorică.

Intr'adevăr vedem, că se repetă de multeori aceeași frază, același cuvânt, legând ideile ce formează aceeași grupă compactă de idei.

Astfel sânt frazele: „*Fericiți sânt cei...*“, mai departe: „*Afi auzit, că s'a zis... iar eu vă zic vouă...*“, altă legătură: „*Tu însă...*“

Sânt fraze și cuvinte, care leagă ideile în grupe compacte.

Astfel recunoaștem următoarele grupe: *fericirile, explicațiunile, instrucțiunile și imperativele.*

Celelalte părți retorice se pot recunoaște ușor cu ajutorul regulilor retorice, din rostul lor special.

Astfel comparația auditorului cu „*sarea pământului*“ și cu „*lumina lumii*“ este tranziția retorică consacrată.

Iar pericopa: „...*în ziua aceea mulți îmi vor zice Doamne, Doamne...*“ este perorația fără greș.

În sfârșit, comparația auditorului cu ziditorii de case, este concluzia perfectă a predicii.

Căutați deci și veți afla, că construcția retorică a Predicii de pe munte este minunată.

Subiectul discursului divin este Cuvântul Impărăției, un capitol important din Constituția Impărăției Cerești și anume: *Condițiile pentru dobândirea cetățeniei.*

Exordiuul începe în felul denumit cu termenul tehnic „*ex abrupto*“, punând în trebură:

„*Cine sânt fericiții, cari vor dobândi Impărăția cerurilor?*“ la care urmează răspunsul prin cele 9 fericiri și cu concluzia lor. Toate fericirile sânt motivate și cu mult mai condensate decât în proroci. Sânt condițiile generale de cetățenie. Și dacă cineva se miră, că *întrebarea „ex abrupto“* lipsește din peana evanghelistului, va găsi răspunsul în retorică: situația sufletească a auditorului și atitudinea vorbitorului.

După tranziție și după expunerea subiectului urmează corpul discursului cu diviziunile: A, B, și C.

În diviziunea A, sânt explicațiunile care lămuresc prin 7 puncte: *raporturile sociale dintre oameni*, precum omuciderea, adulterul, divorțul, jurământul, talionul, iubirea și ura.

În diviziunea B, (închegată cu fraza „...*tu însă*“) avem instrucțiunile privitoare la *raporturile omului față de Dumnezeu*, precum: milostenia, rugăciunea, postul, spiritualitatea, introspecțiunea, devotamentul și încrederea în Dumnezeu.

Iar diviziunea C, cuprinde imperativele categorice și prohibitive privind *raporturile omului față de sine însuși*, precum: sinceritatea, discreția, inițiativa, echitatea, modestia, probațiunea și exteriorizarea conținutului sufletesc prin fapte.

De observat, că toate diviziunile au câte 7 puncte, construite în conformitate cu cerințele retorice, toate recapitulate prin concluzii firești așa fel, încât servesc în același timp și ca tranziție la diviziunea următoare.

De asemenea se poate observa urzeala ideilor compusă din firele de interiorizare și exteriorizare într'o consonanță și armonie reciprocă.

Cetind Predica de pe munte cu atențiune și cu răgaz, se poate vedea concentrat aici tot aparatul retoric.

Iar dacă cetim această perlă a oratoriei cu voce tare, cu dicțiune clară, atunci se va vedea că s'a îndeplinit până și cea mai formalistă dintre toate pretențiile retorice: 25—30 minute durata cuvântării.

Predica de pe munte este deci, *din punct de vedere retoric, o revelație a Cuvântului divin.* Pentru că nici Invățătorul nostru nu s'a orientat după tratatele de retorică născute cu mult mai târziu și mai departe de Nazaretul Galileii; dar nici știința retorică nu s'a construit pe baza predicii de pe muntele Hatter Corn.

Așa dar avea dreptate Gandhi la Congresul Religioniilor, când a prezentat Predica Invățătorului nostru ca cea mai desăvârșită cuvântare a amvonului dela toate religiile de pe glob.

Cicero a murit cu dorința neîmplinită ca să audă odată cuvântarea oratorului desăvârșit.

Oare noi, oamenii culturii moderne, dacă știm și dacă simțim că Invățătorul nostru este însași întruparea Cuvântului divin, ne vom rușina să învățăm retorică dela El?

În sfârșit, auditorul predicii de pe munte, — după referatul Sf. Evanghelist Luca — se compunea din *gloate multe de ucenici* și mulțime mare de popor din toată Iudeea, din Ierusalim și de pe litoralul Tirusului și Sidonului, cari veniseră să-L asculte.

Deci ucenicii și ucenicele Domnului erau atunci cu mii.

Unde sântei voi toți cei ce ascultați astăzi Cuvântul Lui?

Vasile Vlaicu
dela F. O. R.—Brașov

INFORMAȚIUNI

Știre personală I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Marți, 12 August a. c. la București, pentru aranjarea mai multor chestiuni bisericești; I. P. S. Sa s'a reintors la reședință Joi, 14 August a. c.

Deschiderea noului an școlar. Începerea activității anului școlar 1941/1942 se va face în 9 Septembrie 1941 prin slujbă religioasă, la care vor asista, pe lângă tinerimea școlară, toți profesorii și părinții școlarii, și la care vor fi invitate și autoritățile locale. Directorul sau unul dintre profesorii școlii va ține o cuvântare ocazională. În ziua următoare, 10 Septembrie, încep lecțiile în mod efectiv.

La școala normală de băieți „Andrei Șaguna“ din Sibiu în clasa I sânt 30 locuri libere. Pentru ocuparea acestor locuri se dă examen de admitere, care se va ține în ziua de 2 Septembrie 1941 ora 8 dimineața. Elevii vor face examen în scris la Limba română și Aritmetică, oral la Limba română, Aritmetică, Geografie, Istorie și Religie (materia clasei IV primară). La examen sunt admiși elevii care au absolvit cel puțin 4 clase primare și au vârsta între 11—14 ani. Cei de vârstă mai mare sau mai mică sunt admiși numai cu dispensa Ministerului educației naționale. La această clasă sunt 25 burse libere. Cei ce doresc să se înscrie la concurs sau să cunoască taxele, pot să ceară prospecte școliei.

Nu se rechiziționează. Instigatorii răspândesc pe sate știrea, că se vor rechiziționa cerealele, — ceea ce nu este adevărat: cerealele, așa a hotărât guvernul, nu se rechiziționează. Instigatorii descoperiți au să fie dați pe mâna justiției.

Câte 500 de lei primește fiecare rănit militar, de grad inferior, la plecarea sa din spital.

Monetele metalice de 50 și 100 lei se retrag din circulație și se înlocuiesc prin bilete de 100 lei. Monetele metalice vor circula până la 12 Octombrie 1941; după această dată ele vor fi primite numai în plăți la impozite, până la 31 Decembrie 1941, după care dată aceste monete nu vor mai avea nici o valoare.

La muncă de folos obștească. Comisiunea specială dela prefectura județului Sibiu continuă cu înscrierea jidovilor din localitate la munca de folos obștească. Sânt supuși acestei obligații toți jidovii între 16—50 de ani, cărora li s'a făcut vizita medicală. Deocamdată se organizează tabere de muncă pentru exploatarea pietrișului necesar drumurilor distruse de puhoaic.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 17 August 1941, va predica printrile protopop M. Neagu.

Mersul războiului

Pe toate fronturile forțele germane și al'ate își urmează înaintarea „după planul hotărât“.

Trupele sovietice din Ucraina, lipsite de o puternică apărare antiaeriană, și suferind pierderi uriașe, se retrag spre porturile Mării Negre.

Avioanele bolșevice, câte au mai rămas, — după cele zece mii de aparate scoase din luptă, — caută să bombardeze biserici și casele „burghezilor“ din diferite orașe finlandeze.

Trupele române au încercuit orașul Odessa.

Moralul armatelor, care se luptă în numele crucii, este cât se poate de ridicat; în schimb, moralul armatei bolșevice este inexistent. Comisarii politici, mai toți jidani, au instruit soldații bolșevici să disprețuească tot ce aparține credinței, familiei, patriei. Adevăratul bolșevic, pentru ce și pentru cine să se mai jertfească? El n'are credință, n'are familie, n'are Dumnezeu, n'are patrie, n'are nimic din ceea ce pentru altul este lucru sfânt. Dacă totuși bolșevicul a pornit la luptă înviersunată, faptul se datorește că eră mănât dela spate de revolverul comisariatului, și de minciuna că toți prizonierii, căzuți în mâinile germanilor, sânt omorâți.

Resultatul este că Uniunea sovietică a pierdut, până acum, aproape patru milioane de combatanți, parte prizonieri, parte covârșitoare morți.

Nr. 133/1941

(59) 1—2

Publicare de licitație

Parohia ortodoxă română din comuna Daia (Daia săsească), jud. Târnava mare, dă în întreprindere prin licitație publică lucrările de construcție necesare pentru terminarea bisericii ortodoxe române din Daia, adică: tencuială la turn și cupolă, tencuială cu ciment la soclu, acoperirea cupolei cu tînichia, toată tâmplăria necesară, poditul bisericii, spoitul bisericii și repararea tuturor stricăciunilor existente, de Lei 352.895.

Licitația se va ține în 31 August 1941, ora 4 p. m., în localul oficiului parohial ortodox român din Daia, în prezența consiliului parohial.

Devizul și caetul de sarcini se pot vedea la oficiul parohial. Licitația se va face pe bază de oferte închise însoțite cu o garanție de 5% din valoarea devizului în numerar sau efecte de stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenorii diplomați și demni de toată încrederea.

Concurenții nu pot pretinde spese de participare la licitație.

Consiliul parohial își rezervă dreptul a da lucrarea aceluși concurent în care va avea mai mare încredere.

În caz că licitația nu va avea rezultatul dorit, se va ține din nou la 7 Septembrie 1941, cu ori câți concurenți vor fi. Daia, la 12 August 1941.

Pr. Dumitru Ciulei
paroh

Judecătoria rurală Miercurea Sibiului, secția c. f.
Nr. 779/1941 c. f. (58) 1—1

Extract din publicațiunea de licitație

La cererea de executare făcută de urmăritoarea Banca Albina din Sibiu, contra urmăritului Crăciun Ioan învățător din comuna Doștat, Judecătoria: A ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilul situat în comuna Doștat circumscripția judecătorei Miercurea-Sibiului, cuprins în c. f. a comunei Doștat Nr. protocolului c. f. 613 sub Nrii de ord. A—1 Nr. top. 347 în 1/2 parte în prețul de strigare 18.750 lei, pentru incasarea creanței de 27.880 lei capital și accesorii.

Licitațiunea se va ține în ziua de 28 luna August anul 1941 ora 10 în localul oficial al cf. la Judecătoria Miercurea. Imobilul ce va fi licitat nu va fi vândut pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cel cari doresc să liciteze sunt dator să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauție socotite după cursul fixat în art. 42 Legea LX 1881, sau să predea aceluiaș delegat chitanța constatând depunerea judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiunile de licitație (art. 147, 150, 170, legea LX; art. 21 legea LX 1909).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat decât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeaș parte procentuală a prețului ce a oferit, (art. 25 Legea XLI 1908).

Dată Miercurea la 17 Iunie 1941.

(ss) Dr. V. Pascu (L. S.) (ss) I. Blaga
judecător aj. dir. de c. f.
(ss) Indescifrabil